

ناسزا گوئی و اعلام بیزاری

احمد عابدینی

هنگامی که حضرت علی(ع) به سوی لشکر شام در حرکت بود حجر بن عدی و عمرو بن حمق از اهل شام اعلام برائت و بیزاری کرده و آنان را مورد لعن و ناسزا قرار دادند. حضرت علی(ع) قاصدی را فرستاد تا به آنان بگوید از این کار ناپسند خود داری کنند.

آنان نزد حضرت امیر(ع) آمدند و گفتند: ای امیر مؤمنان آیا ما بر حق نیستیم؟ فرمود: چرا.

گفتند: آیا اهل شام بر مسیر باطل نیستند؟ فرمود: چرا

گفتند: پس برای چه ما را از دشنام گوئی به آنان منع کردید؟

فرمود: خوش نداشتم که شما اهل لعن و دشنام باشید که به افراد دشنام دهید و از آنان بیزاری بجوئید ولیکن اگر بدی‌های آنان را بیان می‌کردید و می‌گفتید: روششان چنین است و چنان، و اعمالشان این است و آن، از نظر گفتار صواب و از نظر عذر آوردن بلیغ‌تر بود. و اگر به جای لعن کردن آنان و بیزاری از آن‌ها بگوئید: خداوندا خون‌های ما و خون‌های آنان را حفظ کن و بین ما و آن‌را اصلاح کن و آنان را از گمراهی هدایت کن تا جاهلان‌شان حق را بشناسند، نزد من محبوب‌تر و برای شما بهتر است.

گفتند: ای امیر مؤمنان، موعظه‌ات را قبول می‌کنیم و به ادب ادب می‌شویم.

اگر این روش حضرت علی(ع) که بیزاری و ناسزا گفتن به لشکر معاویه را اجازه نداده و در عوض خواستار روشن‌گری روش آن‌ها و دعا برای بیداری آن‌هاست را سرمشق خود قرار دهیم و همان‌طور که او امام است سخن او را امام خود و پیشوای خود قرار دهیم معلوم می‌شود کدامیک از آنانی که خود را طرفدار آن حضرت می‌دانند به طور واقعی طرفدار او هستند و آنچه که او دوست دارد را دوست می‌دارند و کدامیک با اسم علی(ع) خلاف سیره او گام بر می‌دارند. و معلوم می‌شود چه کسی واقعاً به قرآن معتقدات عمل می‌کند زیرا قرآن شریف دشنام دادن به معبودهای کافران را نیز روا

نمی‌شود. (سوره انعام، آیه ۱۰۸)

سؤال اساسی این است که اگر به سپاه شام که به شهرهای تحت سیطره حضرت امیر(ع) حمله می‌کردند و نائره جنگ را بر افروخته بودند، نمی‌توان ناسزا گفت؛ و به معبودهای مشرکان نمی‌توان ناسزا گفت آیا گروه‌های داخل یک نظام اسلامی و شیعیان پیرو آن امام به حق، حق دارند نسبت به هم اهانت روا دارند؟!

آری روشنگری کار بسیار خوبی است و باید انحراف‌ها، اشتباهات و غلطکاری‌ها، با بیان و منطق مشفقانه بیان شود. بنابراین باید زبان اهانت‌کنندگان، ناسزا گویان و لعنت‌کنندگان به زبان بیان، روشن‌گری، استدلال و دعا برای صلح و حفظ جان و مال مسلمانان تبدیل شود و بدین سان است که شعار مرگ و تقاضای نابودی در دایره مسلمانان - ولو علیه مخالفان و گردن‌کشان - از دیدگاه حضرت مولای متقیان بس ناپسند و ناخوش آیند است.

«فاعتبروا یا اولی الابصار» (سوره حشر، آیه ۲)

ای صاحبان بصیرت عبرت بگیرید.